

Neizrečeno

Boban, Branimir

Undergraduate thesis / Završni rad

2021

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:660255>

Rights / Prava: [In copyright](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2022-12-10**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti

Završni rad iz predmeta
MALA PLASTIKA I MEDALJARSTVO II

Neizrečeno

Studij: DODIPLOMSKI STUDIJ KIPARSTVA

Nastavnik: DAMIR MATAUŠIĆ

Student: Branimir Boban

Zagreb, 2020/21

Ljudi su verbalna bića; voje misli, osjećaje, ideje, planove, želje itd. sve to izražavamo riječima, neki su sposobni izražavati se na neke druge načine, tipa kroz umjetnost, matematiku, znakovlje, ali na kraju dana svi se međusobno sporazumjevamo govorom. Jer je egzaktan, najbolje opisuje što želimo reći ako nam je opis vokabulara dovoljno širok, što se i samo unaprijeđuje razgovorom, čitanjem, učenjem, što je promatranje vizualno složenih riječi tj. znakova koje su ljudi opet u dogovoru odredili da bi mogli razumjeti misli drugih koje možda nemožemo čuti, koji žive možda u drugom vremenu pa da ostave poruku za buduće generacije... ali na kraju se opet vraćamo na riječ, govor, misao koju treba izraziti.

Ne izrečene stvari, zauvijek ostaju u nama, nitko ih nikada neće čuti niti vidjeti ako nisu prenesene u neki medij. A ako ljudi ne znaju što želimo reći, oni neće znati kako se obratiti nama; koji jezik pričamo, koje su nam vrijednosti, što mislimo, što osjećamo, na koji način razmišljamo. A te stvari su jako bitne kako bi znali kako se obratiti drugome, koju intonaciju koristiti, koju temu pokrenuti i na koji način. Ako nismo sposobni izraziti sami sebe nitko to neće činiti umjesto nas i ostati ćemo „sami“, a čovjek sam ne može rasti i razvijati se i kad tad mora shvatiti da se u životu mora izraziti i izreći što misli jer će ga inače to početi jesti iznutra i toga se teško riješiti, barem je meni bilo. Kada čovjek razvije jednu nezdravu naviku, one imaju tada tendenciju početi se gomilati. Najčešći su razlozi linija slabijeg otpora, ne sigurnost, prividna uгода i stabilnost koji zapravo kratko traju i čovjek što je dublje u tome to će mu se biti teže izvući iz te spirale propasti. Moj rad ukazuje upravo na to, simbol zmije koji guši i zasljepljuje, neda nam mira ni odmora, uvijek je u glavi i neide nigdje, sve dok ga mi sami ne izbacimo, ne izgovorimo i oslobodimo si um. Ne izgovorene stvari nas mogu pojesti do te mjere da nismo u ništa više sigurni, ni u sebe, ni u prijatelje, ni roditelje ni profesore, a to sve može krenuti od jedne jedine ne izgovorene misli, i zapnemo u vremenu. Gušimo se u tome najčešće do kad nije vec prekasno na jednostavan način izaći iz toga. Nekada na trenutak mogu možda izgledati nevino, napotrebno, nebitno, možda ne želimo započeti neki mogući konflikt, raspravu ili svađu, ali sve su to stvari koje se rješavaju razgovorom. I ako smo započeli neku raspravu sa svojim izrečenim trebamo znati od kud potječu te riječi, imati konkretnu misao i stajati iza nje, poduprijeti ih argumentima ako je potrebno i ne odustajati, jer svi moramo štiti naše Ja, svoje osobno biće, a opet znati prihvatiti pogrešku jer nitko nije savršen i isto tako znati gdje, kada i kome reći određene stvari jer nije sve za svačije uši. Već samo po ovome život nije lagan, ali to treba prihvatiti i živiti najbolje što možemo, „trial and error“, probati pogriješiti i opet probati jer drugačije neide. Ovih zadnjih par godina sam proveo proučavajući i promatrajući sam sebe, svoje dobre i loše strane i mogu reći da je put tek krenuo. Svaki dan je borba i svaki dan se nešto novo može naučiti i treba naučiti uživati u takvom životu; nije idealno i nikada neće biti, zato se moramo truditi i raditi na sebi da bi bili najbolji prvo prema sebi a zatim i prema drugima. Iz istog tog razloga sam odabrao ovaj rad napraviti u 3d programu, jer kako bi se koristili 3dom, ideja nam mora biti jasna, moramo točno znati što želimo kako bi taj problem riješili jer program ne dopušta previše isprobavanja ako neznaš što činiš i do čega trebaš doći u tom postupku. Jako je slično razgovoru, program moramo direktno pitati za specifičnu stvar kako bi nam on dao odgovor u vizualnom obliku, i na taj način, uz jako detaljan razgovor dobiti ćemo točnu stvar koju smo si zamislili ako smo na korektan način iskomunicirali sa programom.

Zdrava komunikacija je sve što čovjeku treba da odradi dobar posao, proživi zdrav život, ima ispunjene odnose sa ljudima oko sebe. Bez dobre komunikacije malo šta je moguće ako i išta, od čistog pozdrava za dobro jutro, do kompliciranog zadatka danog jednom softveru da obavi nama potrebnu stvar. Ako misao koju smo htjeli nekome prenjeti nama nije bila jasna kada smo je izgovarali, vrlo je mala vjerojatnost, skoro i nemoguća da će ju shvatiti neka druga osoba ma koliko god nas dobro zna pa čak ni jedan sofisticirani program koji je kodiran da nam pomogne i pojednostavi i da nas razumije najbolje što može. A to je sve opet iz razloga što smo svi verbalna bića i jako nam je bitno iskreno se izražavati kako god možemo.

